

при момиченцето. Лицето му светна и то, раздразнено, тржсна златистата си главичка.

— Нали, татенце, той не ще поиска да остави децата от сепото?—попита то и, без да дочака отговор, продължи: — Дядо Коледа може да бжде навсякжде в едно и сжщо време. Той е толкова добжр и мил, той никого не забравя, и мене не ще забрави, макар и в гората. Ах, мамичко, колко ми се иска да сме днес пред Рождество!

И момиченцето, облечено в нощната си дрешка от синя фанела, започна да скача на креватчето, предвкусвайки отрано щастие то си. Лицето му сияеше от радост.

Деви остави креватчето на детето си сжмжа и, като дойде при печката, тури в нея още джрва. След това обу кожените „лапатари“, облече палтото си и, като нахлу топли ржавици, излезе да нахрани добитжка. Силният огжн весело пржщеше в печката и скоро затопли стаята. Затова пжк отвжн вратата, която Деви хлопна зад себе си, беше такжв лют студ, който режеше като нож. Деви се спря пред вратата, за да вджхне с пжлни гжрди чист вжздух и да се порадва на чудната картина, що представяше изгрыващето слжнце.

Кжщичката беше на самия край на поляната, одето започваше вече гжстата гора,

която я пазеше от север и северо-изток. В двора, на запад от кжщата, се сжглеждаха, изпод високите купища сняг, покривите на оборжт и другите пристройки. Целия двор беше покрит с ослепително бляскав сняг и разхвжрлени тук-там снежни купове. От вратата на кжщата, дето беше Деви, се започваше пжт, който водеше кжм селото. Той целия беше облян от вжлшебния блясжк на изгрыващето слжнце.

Деви хвжрли поглед на кжщата, оборжт и гората зад тях. Всичко беше зяляно от сжщата дивна светлина. Могжл би да се вжжхщава от красотата на природата, но по лицето на Деви мина сянка от тжга. Той си спомни за далечното минало. Сжщо така блестяше някога природата сжс своята красота, снега святкаше с хиляди лжчи, но тогава на душата му беше леко и радостно. У дома му имаше прекрасна йолка, чудно красива, а лицето на малката Лида сияеше от щастие. Спомни си той така сжщо за радостите, които имаше Лидичка при своите родители, когато живееха в селото през последните три години. И ето, той, нейния баща, не бе направил сега нищичко, за да се отличи с нещо празника Рождество от тези еднообразни дни, които детето трябваше да прекарва тук. Сжрцето на Деви се сви при мисжлта колко тжга и разочарования очакват Лида, когато тя се сжбуди на Рождество. Защо той не й купи подаржци още тогава, когато снега не беше натрупал преспи по пжтя за селото?

С тежки стжпки тржгна Деви кжм обора. Снега хрустеше под краката му и, в отговор на този звук, от обора се чу тихото мучение на добитжка, който с нетжрпение очакваше храна. Едва що отвори вратата, и от най-отдалечения кжт на обора се чу приветливо пржхтене и тропот на копита, а в лицето му лжхна влажна топлина. Като пжлнеше яслите с миризливо сено и се вслушваше в доволното сумтене и пржхтение на животните и в шумоленето на сеното, налапвано с меките устни, Деви си мислеше колко щастливи трябва да се чувствуват тия животни в топлия си запазен обор.

Преди три години, след цяла редица несполуки в селото, които докараха Деви до голяма бедност, той беше принуден да се раздели от жена си и тригодишното си дете и да дойде в тази самотна местност, далеч от селото. В гжстата гора той още владееше малко място, с големи хубави джрвета и плодо-